

ਯੇਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਤੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦੀ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ - ਨੰਬਰ ਤੀਹ

Jeff Pippenger
2026-01-16

ਸੰਖਿਆ ਤੀਹ

ਮੱਥੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹਾਈ ਪੂਰਨਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ, ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਔਪਚਾਰਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ, ਅਤੇ 9/11 ਦੇ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇ ਦੋ ਗਵਾਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ—ਇੱਕ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਲਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਗਵਾਹ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਆਤੰਕਵਾਦ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ। ਇਹ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ 9/11 ਦਾ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਮੱਥੀ ਵਿੱਚ ਬਾਰਾਂ ਮਸੀਹਾਈ ਪੂਰਨਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ 9/11 ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਸਦਾ ਹੀ ਦੁਹਰਾਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਦੀ ਮੌਤ ਪੰਜਵਾਂ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਫਿਰ ਜੁਲਾਈ 2023 ਵਿੱਚ ਜੰਗਲ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਛੇਵਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ 2024 ਦਾ ਪੁਨਰੁਥਾਨ ਸੱਤਵਾਂ ਸੀ। ਅੱਠਵੀਂ ਮਸੀਹਾਈ ਪੂਰਨਤਾ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਹੈ।

ਅੱਠਵਾਂ ਮਸੀਹਾਈ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਹੈ

ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਨਬੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ: “ਸਿਓਨ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਕਹੋ, ਵੇਖ, ਤੇਰਾ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਨਿਮਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਗਾਧੀ ਉੱਤੇ, ਹਾਂ, ਗਾਧੇ ਦੇ ਬੱਚੇ ਉੱਤੇ ਬੈਠਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।” ਮੱਤੀ 21:4, 5.

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ

ਹੇ ਸਿਓਨ ਦੀ ਧੀਏ, ਬਹੁਤ ਆਨੰਦ ਕਰ; ਹੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਧੀਏ, ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜੈਕਾਰ ਕਰ: ਵੇਖ, ਤੇਰਾ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਧਰਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ; ਨਿਮਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਗਾਧੇ ਉੱਤੇ, ਹਾਂ, ਗਾਧੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬੱਛੇ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਹੈ। ਜ਼ਕਰਯਾਹ 9:9.

“ਪੰਜ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਭਵਿੱਖਦਿਸ਼ਟਾ ਜ਼ਖਰਿਆਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ‘ਹੇ ਸਿਓਨ ਦੀ ਧੀਏ, ਬਹੁਤ ਆਨੰਦ ਕਰ; ਹੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਧੀਏ, ਉੱਚੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰ। ਵੇਖ, ਤੇਰਾ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਧਰਮੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਨਿਮਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਗਾਧੇ ਉੱਤੇ, ਹਾਂ, ਗਾਧੀ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਇੱਕ ਕੋਲਟ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।’ [Zechariah 9:9.] ਜੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨਿਆਂ ਲਈ ਅਤੇ ਮੌਤ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ।”

“ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਿਲਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਹਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ; ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਠੀਕ ਸਮੇਂ ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਸੀ।” The Great Controversy, 405.

ਮਸੀਹ ਦੇ ਜੈਕਾਰ-ਭਰੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ-ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਮਈ ਬਚਨ ਦੀ ਗਲਤ ਸਮਝ ਵੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਸਮਾਂਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਵੀ। ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲਈ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ “ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ” ਨੂੰ ਸਮਝਣ। ਯੂਰੰਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕ ਦਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਮਿੱਠਾ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਕੌੜਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

“ਸਾਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਡਰ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਬੀਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ।” *Life Sketches*, 196.

ਭੂਤਕਾਲ ਵਿੱਚ “ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ” ਨੂੰ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਕਰਤੂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਗਿਣਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਢੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਮਿੱਲਰਾਈਟਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਮਝ ਲੈਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੋਲਿਆਂ ਲਈ ਵੀ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਮੱਧਰਾਤੀ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਉਸੇ ਜੋਤ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਵਰਗ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚੋਲਿਆਂ ਅਤੇ ਮਿੱਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਜੋਤ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪੈਣਾ ਹੈ।

“ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਮਾਰਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਜੋਤ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਦੂਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ‘ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ’ ਸੀ। ਇਹ ਜੋਤ ਸਾਰੇ ਮਾਰਗ ਉੱਤੇ ਚਮਕਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਰਹੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਠੋਕਰ ਨਾ ਖਾਣ।”

“ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਟਿਕਾਈ ਰੱਖਦੇ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਅੱਗੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨਗਰ ਵੱਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕੁਝ ਥੱਕ ਗਏ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਨਗਰ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਤਾਂ ਇਹ ਆਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਹ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹੁੰਦੇ। ਤਦ ਯਿਸੂ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾਮਈ ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ ਉੱਪਰ ਉਠਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜੋਤ ਨਿਕਲਦੀ ਸੀ ਜੋ ਆਗਮਨ-ਦਲ ਉੱਪਰ ਲਹਿਰਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ‘ਹੱਲੇਲੂਯਾਹ!’ ਪੁਕਾਰਦੇ ਸਨ। ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਉਤਾਵਲੇਪਣ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਜੋਤ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਤਨੀ ਦੂਰ ਤੱਕ ਲੈ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਜੋਤ ਬੁੱਝ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਪੂਰਨ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਠੋਕਰਾਂ ਖਾ ਗਏ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਓੜਲ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਸ ਹਨੇਰੇ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਏ।” *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 57.

ਅੱਠਵਾਂ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਮਸੀਹ ਦੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਵਿਜੈਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

“ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਰਕ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਰਕ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਦੇਹ ਸੀ, ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਜੇਤੂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਮੌਕੇ ਉੱਤੇ, ਜਦੋਂ ਤਿਉਹਾਰ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਹਰੇਕ ਭਾਗ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਪਹਾੜ ਵੱਲ ਉਮੜੇ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਭੀੜ ਨਾਲ ਜਾ ਮਿਲੇ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਘੜੀ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਗੂੰਜਦਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ, ‘ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ!’ [Matthew 21:9.] ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਵੀ, ਜੋ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਸਨ—ਕੁਝ ਜਿਰਿਆਸਾ ਵਾਸਤੇ, ਕੁਝ ਕੇਵਲ ਠਠਾ ਉਡਾਉਣ ਲਈ—ਇਸ ਸੁਨੇਹੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ, ‘ਵੇਖੋ, ਦੁਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ!’” *Spirit of Prophecy*, volume 4, 250, 251.

ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੁੱਧਵਾਨ ਕੁਆਰੀ ਹੋਣ ਲਈ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਬੁੱਧਵਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ, ਜੋ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਤਾਂ ਬੁੱਧਵਾਨ ਹੋ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀ।

“ਮੱਤੀ 25 ਦੀਆਂ ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵੀ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।” *The Great Controversy*, 393.

ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਉਹੀ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਅਸੁੱਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੁਆਰੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਜਿੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਮੇਮਣਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੁਡਾਏ ਗਏ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਮੇਮਣੇ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਫਲ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 14:4।

ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਕਿੰਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅੱਖਰ-ਅੱਖਰ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ? ਹਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਅੱਖਰ-ਅੱਖਰ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤਕਾਲ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ "ਅੱਖਰ-ਅੱਖਰ" ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ 1844 ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਤਕ, ਜਦ ਤਕ ਮੀਕਾਏਲ ਖੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਕਸੌਟੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸਮਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ ਵਜੋਂ ਬਣਿਆ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

"ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਸਨ ਅਤੇ ਪੰਜ ਮੁਰਖ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਅੱਖਰ-ਅੱਖਰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਾਗੂਪਣ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਾਂਗ, ਇਹ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ।" Review and Herald, August 19, 1890.

ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਮੁੜ ਬਿਲਕੁਲ ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

"ਇੱਕ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਜੋ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਵਿੱਚ, ਧੋਖੇ ਅਤੇ ਭ੍ਰਮ ਵਿੱਚ, ਮੌਤ ਦੀ ਠੀਕ ਛਾਂ ਹੇਠ ਪਿਆ ਹੈ,—ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ, ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਕੌਣ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪੀੜਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ? ਕਿਹੜੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਹਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਮੇਰਾ ਮਨ ਭਵਿੱਖ ਵੱਲ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। 'ਵੇਖੋ, ਦੂਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੋ।' ਪਰ ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਦੀਵੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਭਰਨ ਲਈ ਤੇਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਉਹ ਇਹ ਜਾਣਣਗੇ ਕਿ ਚਰਿੱਤਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਤੇਲ ਹੈ, ਇੱਕ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।" Review and Herald, February 11, 1896.

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ ਦਿਸਾਹੋਰ ਉੱਤੇ ਅਗਲਾ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ। ਉਸ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਉਤਪੀੜਨ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਤਪੀੜਨ ਬਾਹਰੀ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਵੀ, ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਉਤਪੀੜਨ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵੱਖਰੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਯਹੂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸਨਹੇਦ੍ਰਿਨ ਹੈ।

ਨੌਵਾਂ ਮਸੀਹਾਈ ਵੇਮਾਰਕ 30 ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਲਈ ਧੋਖਾ ਹੈ

ਤਦ ਉਹ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਜੋ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਨਬੀ ਦੁਆਰਾ ਕਹੀ ਗਈ ਸੀ: "ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਤੀਹ ਟੁਕੜੇ ਲਏ, ਉਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸੰਤਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੇ ਲਾਇਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁੰਭਾਰ ਦੇ ਖੇਤ ਲਈ ਦੇ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਸੀ।" ਮੱਤੀ 27:9, 10.

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ

ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ; ਅਤੇ ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਰਹਿਣ ਦਿਓ। ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਵਾਸਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਤੀਹ ਟੁਕੜੇ ਤੇਲ ਦਿੱਤੇ। ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਕੁੰਭਾਰ ਕੋਲ ਸੁੱਟ ਦੇ—ਉਹ ਵੱਡਾ ਮੁੱਲ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੁਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਉਹ ਤੀਹ ਟੁਕੜੇ ਲੈ ਕੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਭਵਨ ਵਿੱਚ ਕੁੰਭਾਰ ਕੋਲ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ। ਜ਼ਕਰਿਆਹ 11:12, 13.

ਯਹੂਦਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਨਕਲੀ ਯਾਜਕਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਖਿਆ 30 ਯਾਜਕਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਯਾਜਕ, ਜੋ ਲੇਵੀ ਵੀ ਹਨ, ਵਾਚਾ ਦੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਵਾਂਗ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਤੀਹ ਟੁਕੜੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਸਮੇਂ ਝੂਠੇ ਯਾਜਕਾਂ ਦੀ ਸੁੱਧੀਕਰਨ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ; ਭਾਵੇਂ ਯਹੂਦਾ ਸਲੀਬ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਿਆ, ਤਦ ਵੀ ਉਹ ਉਹੀ ਦਿਨ ਸੀ। ਯਹੂਦਾ ਮਹਾਸਭਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਮਸੀਹ ਦੇ ਇੱਕ ਚੇਲੇ ਵਜੋਂ, ਤੁਸੀਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਦੇ ਚੇਲੇ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਵੇਲੇ ਹੋਏ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਲ ਕੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ "ਮਸੀਹ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ। ਤਦ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਫਿਰ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਾਚਾਈ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਨਾਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਵੇਲੇ ਯਿਸੂ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਦਾ ਚੇਲਾ ਹੋਣਾ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਚੇਲੇ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਵੇਲੇ ਹੀ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੱਤੀ 16:18 ਵਿੱਚ ਪਤਰਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ ਮਸੀਹੀ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ "ਮਸੀਹੀ ਸਵੀਕਾਰੋਕਤੀ" ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮਹਾਨ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚਰਚਾ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਮਹੱਤਵਹੀਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ; ਤਥਾਪਿ ਗੱਲ ਇਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਧਰਮ ਇਹ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਦਾ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਹੋਇਆ, ਤਦ ਉਹ ਮਸੀਹਾ ਬਣਿਆ।

ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੌਣ ਆਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ? ਅਤੇ ਸਿਮੇਨ ਪਤਰਸ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹ ਹੋ, ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ। ਮੱਤੀ 16:15, 16.

ਪਤਰਸ ਦਾ ਮੂਲ ਨਾਮ ਆਪ ਹੀ ਉਸੇ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਮਓਨ ਬਰਯੋਨਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਉਹ ਜੋ ਕਬੂਤਰ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ," ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ 9/11 ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਯਹੂਦਾ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ 9/11 ਦੀ ਸਮਝ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਗੁਆ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਯਹੂਦਾ ਸਨਹੇਦ੍ਰਿਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਲਾਉਦੀਕੀਆ ਦੀ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਹੂਦਾ ਨੇ ਸਨਹੇਦ੍ਰਿਨ ਲਈ ਇੱਕ ਗਵਾਹੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਸਨਹੇਦ੍ਰਿਨ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ-ਅਰਥ ਯਹੂਦਾ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਹੈ। ਸਨਹੇਦ੍ਰਿਨ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

"ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਉੱਤੇ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਔਰੋਜ਼ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਭਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਲਾਭ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋਈ। ਅਸੀਂ ਆਪ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਤਾਜ਼ਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਰਾਤ ਮੈਂ ਸੁਪਨਾ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਬੈਟਲ ਕ੍ਰੀਕ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਕੱਚ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਵੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਟੋਲੀ ਨੂੰ ਘਰ ਵੱਲ ਦੇ-ਦੇ ਕਰਕੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਕਠੋਰ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਸ਼ਚਈ ਦਿਸ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਠਕ-ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਸਤੇ ਮੁੜੀ, ਪਰ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਫਿਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੇਖ ਲਵਾਂ। ਦ੍ਰਿੜ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਟੋਲੀ ਇੱਕ ਕੈਥੋਲਿਕ ਜਲੂਸ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸਲੀਬ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸਰਕੰਡਾ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਏ, ਸਰਕੰਡਾ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਘੇਰਾ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਕਿਹਾ: 'ਇਹ ਘਰ ਨਿਸ਼ਿਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਮਾਨ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸੰਘ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੋਲਿਆ ਹੈ।' ਦਹਿਸ਼ਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜਦੀ ਹੋਈ ਉੱਤਰੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟੋਲੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਾਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਫੜਾਈ ਜਾਣ ਦੇ ਡਰ ਨਾਲ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਬੋਲਣ ਦਾ ਸਾਹਸ ਨਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਐਸਾ ਇਕਾਂਤ ਸਥਾਨ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਰੋ ਸਕਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਸਕਾਂ, ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਜਿਧਰ ਵੀ ਮੈਂ ਮੁੜਾਂ ਉੱਥੇ ਉਤਸੁਕ, ਤਾਕ-ਝਾਂਕ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਸਾਹਮਣਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਹਿੰਦੀ ਰਹੀ: 'ਕਾਸ਼, ਮੈਂ ਕੇਵਲ ਇਹ ਸਮਝ ਸਕਦੀ! ਜੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ

ਦੇਣ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮੈਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ!”

“ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਾਡਾ ਸਾਮਾਨ ਜ਼ਬਤ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਰੋਈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਖੜ੍ਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ ਜਾਂ ਤਰਸ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਕਈਆਂ ਦੇ ਮੁਖੜਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਡਰ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਹੋਰ ਲੋਕ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦਿੰਦੇ। ਮੈਂ ਭੀੜ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣ ਦਾ ਇੱਕ ਯਤਨ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਕਿ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਨਿਗਾਹ ਰੱਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਨਸ਼ਾ ਲੁਕਾ ਲਈ। ਮੈਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਰੋਣ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ: ‘ਕਾਸ਼ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇਹ ਦੱਸ ਦੇਣ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮੈਂ ਕੀ ਕਿਹਾ ਹੈ!’ ਮੇਰੇ ਪਤੀ, ਜੋ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੱਟ ਉੱਤੇ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਮੇਰੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਰੋਣ ਦੀ ਧੁਨੀ ਸੁਣ ਕੇ ਜਾਗ ਪਏ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜਗਾਇਆ। ਮੇਰਾ ਤਕੀਆ ਅੰਸੂਆਂ ਨਾਲ ਭਿੱਜ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਉੱਤੇ ਡੂੰਘੀ ਉਦਾਸੀ ਛਾਈ ਹੋਈ ਸੀ।” Testimonies, volume 1, 577, 578.

ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਕਿ ਨਬੀ ਆਪਣੇ ਜੀਉਂਦੇ ਸਮਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਬਾਰੇ ਵੱਧ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਰੰਭੀਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ “ਲਿਖਤਾਂ” ਨੂੰ “ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ” ਅਤੇ ਬੈਟਲ ਕ੍ਰੀਕ ਵੱਲ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਬੈਟਲ ਕ੍ਰੀਕ ਕੰਮ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਅੱਜ ਟਕੋਮਾ ਪਾਰਕ ਹੈ, ਜਾਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਉਹ ਸੰਘਰਸ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹ ਸਹਿੰਦੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਸੰਦਰਭ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਘਰਸ਼ ਰਾਈਟ ਨਾਮਕ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ।

“ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਰਾਈਟ ਵਿੱਚ ਸਾਂ, ਅਸੀਂ ਨੰ. 11 ਲਈ ਆਪਣੀ ਪਾਂਡੁਲਿਪੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦਫ਼ਤਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਹਰ ਇਕ ਪਲ, ਜਦੋਂ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਨੰ. 12 ਲਈ ਸਮੱਗਰੀ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਰਾਈਟ ਵਿੱਚ ਕਲੀਸਿਆ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦਿਆਂ ਮੇਰੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ—ਸਰੀਰਕ ਵੀ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਵੀ—ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਠੋਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਪਰ ਰਾਹਤ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬੋਲਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਗਵਾਹੀਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਫ਼ੇ ਲਿਖਦੀ ਸੀ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਇੰਨੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਹਰ ਰਾਤ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਹੀ ਘੰਟਿਆਂ ਦੀ ਨੀਂਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।”

“ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੋਲਣ ਅਤੇ ਲਿਖਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਪਰਿਸ਼੍ਰਮ ਕਰਦਿਆਂ, ਮੈਨੂੰ Battle Creek ਤੋਂ ਹੌਸਲਾ ਤੋੜ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸੁਭਾਵ ਦੇ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨੋਭਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਅਕਥਨਯੋਗ ਉਦਾਸੀ ਛਾ ਗਈ, ਜੋ ਮਨ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਪੀੜਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਕਿ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮਾਨੋ ਮੇਰੀਆਂ ਜੀਵਨ-ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੀ ਸੁੰਨ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਤਿੰਨ ਰਾਤਾਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸੁੱਤੀ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਚਿੰਤਿਤ ਅਤੇ ਉਲਝਣ-ਭਰੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਹਾਨੁਭੂਤੀਪੂਰਨ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਲੁਕਾਇਆ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਾਂ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮੇਰੇ ਉਸ ਪਰਿਸ਼੍ਰਮ ਜਾਂ ਮਨ ਦੇ ਭਾਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸਵੇਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਦੀ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਭਾਰ ਉਸ ਮਹਾਨ ਭਾਰ-ਵਾਹਕ ਉੱਤੇ ਰੱਖਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਮੇਰੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਅਜਿਹੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਪੀੜਾ ਨਾਲ ਮਰੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਅਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸ਼ੋਕ ਦੇ ਕਾਰਨ ਟੁੱਟੀਆਂ-ਫੁੱਟੀਆਂ ਅਤੇ ਅਸੰਬੰਧਿਤ ਸਨ। ਲਹੂ ਮੇਰੇ ਮਗਜ਼ ਵੱਲ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਚੱਕਰ ਆ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਨਕਸੀਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਲਿਖਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਪਏ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਭਾਰ ਨੂੰ ਹਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਮਝਦੀ ਸੀ ਕਿ ਹੋਰਨਾਂ ਲਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਾਕਸ਼ੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।”

“ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਇਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨੰਬਰ 11 ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੱਕ ਟਾਲਿਆ ਜਾਵੇ ਜਦ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਹ ਕੁਝ ਲਿਖ ਨਾ ਲਵਾਂ ਜੋ

ਮੈਨੂੰ ਹੈਲਥ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕਾਰਜ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਵੱਡੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਧਨ-ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੇਰੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ। ਤਦ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਲਿਖਿਆ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਾ ਕਰ ਸਕੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਗਜ਼ ਵੱਲ ਖੂਨ ਦੇ ਦਬਾਅ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਾ ਹੋਇਆ। ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਨੰਬਰ 12 ਦੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਲੰਮੀ ਦੇਰੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਨਾ ਭੇਜਦੀ ਜੇ ਨੰਬਰ 11 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਲੱਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਦਿਨ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਲਿਖਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਾਂਗੀ। ਪਰ ਆਪਣੇ ਮਹਾਨ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਗਜ਼ ਦੀ ਹਾਲਤ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਲਿਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਗਵਾਹੀਆਂ ਲਿਖਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ, ਭਾਵੇਂ ਸਧਾਰਣ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ, ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਲਗਾਤਾਰ ਕਲੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ।"

"ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਣਯ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੈਟਲ ਕ੍ਰੀਕ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਜਾਈਏ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੀਏ ਜਦ ਤੱਕ ਰਾਹ ਕੀਚੜ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਖੜੇ-ਟੁੱਟੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਨੰਬਰ 12 ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਾਂ। ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਬੈਟਲ ਕ੍ਰੀਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਆਨੰਦ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਸਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਉੱਤੇ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ। ..." Testimonies, volume 1, 576, 577.

ਅੰਤਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਅਗਵਾਈ, ਜੋ ਬੈਟਲ ਕ੍ਰੀਕ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ "ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ," ਇੱਕ ਕੈਥੋਲਿਕ ਜਲੂਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਇੱਕ ਕੈਥੋਲਿਕ ਜਲੂਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਉਹ "ਦੇ ਦੇ ਕਰਕੇ" ਆਏ, ਇੱਕ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਨਰਸਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸਲੀਬ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਘੇਰਾ ਖਿੱਚਿਆ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ, "ਇਹ ਘਰ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਸਮਾਨ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੋਲਿਆ ਹੈ।" "ਘਰ" ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਿਹੜਾ "ਸਮਾਨ" ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੈਟਲ ਕ੍ਰੀਕ ਦੇ ਕੈਥੋਲਿਕ ਅਗੂਆਂ ਨੇ "ਜ਼ਬਤ" ਕੀਤਾ? ਕੈਥੋਲਿਕ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਕਿਹੜਾ "ਪਵਿੱਤਰ ਆਦੇਸ਼" ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ "ਵਿਰੁੱਧ ਬੋਲਿਆ" ਗਿਆ ਸੀ?

ਹੋਰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, "ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਦੇ ਕਿਸ ਸੰਘ ਨੇ ਇਨਕਵਿਜ਼ੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ?" ਇਨਕਵਿਜ਼ੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਡੋਮਿਨਿਕਨ ਸੰਘ ਨਾਲ ਹੋਈ ਸੀ, ਜੈਸੂਇਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ; ਪਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਉਹੀ ਉਹ ਸੰਘ ਬਣ ਗਏ ਜਿਸ ਨੇ ਕੂਰਤਾ ਅਤੇ ਖੂਨ-ਖਰਾਬੇ ਦਾ ਪੱਖ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਿਆ।

"ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਨੂੰ ਭਿਆਨਕ ਵੈਰੀਆਂ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਾ ਸੀ। ਸੁਧਾਰ ਅੰਦੋਲਨ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਜਿੱਤਾਂ ਬੀਤ ਜਾਣ ਉਪਰੰਤ, ਰੋਮ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਆਸ ਨਾਲ ਨਵੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਇਸੇ ਸਮੇਂ ਯਿਸੂਇਆਂ ਦਾ ਸੰਘ ਰਚਿਆ ਗਿਆ, ਜੋ ਪੋਪਵਾਦ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਮਰਥਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਕੂਰ, ਨਿਰਲੱਜ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੀ। ਧਰਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਹਿੱਤਾਂ ਤੋਂ ਵਿੱਛੋੜੇ ਹੋਏ, ਸੁਭਾਵਿਕ ਸਨੇਹ ਦੇ ਦਾਵਿਆਂ ਲਈ ਮਰੇ ਹੋਏ, ਤਰਕ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਕਰ ਚੁੱਕੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੰਘ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ, ਕਿਸੇ ਬੰਧਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਿਸਤਾਰਨਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਇੱਕਮਾਤ੍ਰ ਕਰਤੱਬ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਸਨ। ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਯਾਇਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯੋਗਤਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ, ਅਤੇ ਠੰਢ, ਭੁੱਖ, ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਗਰੀਬੀ ਤੋਂ ਨਿਡਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਯਾਤਨਾਂ ਦੇ ਯੰਤਰ, ਕੈਦਖਾਨੇ ਅਤੇ ਚਿਤਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਰੱਖਣ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਾਕਤਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਯਿਸੂਇਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਯਾਇਆਂ ਵਿੱਚ ਐਸਾ ਧਾਰਮਿਕ ਉਤਾਵਲਾਪਣ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ, ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਧੋਖੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਥਿਆਰ ਖੜੇ ਕਰਨ ਯੋਗ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਐਨਾ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ, ਕੋਈ ਧੋਖਾਧੜੀ ਐਨੀ ਨੀਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਵਰਤ ਨਾ ਸਕਣ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਭੇਸ ਐਨਾ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਧਾਰਣ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ। ਸਦੀਵੀ ਗਰੀਬੀ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਦੀਆਂ ਮਨੋਤੀਆਂ ਬੱਧੇ ਹੋਏ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੋਚਿਆ-ਸਮਝਿਆ ਉਦੇਸ਼ ਧਨ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ,

ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਉਲਟਾਓ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਣਾ, ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਸਰਵੇਚਤਾ ਦੀ ਮੁੜ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨਾ ਸੀ।

“ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੰਘ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਵੇਸ਼ ਧਾਰਦੇ ਸਨ, ਕੈਦਖਾਨਿਆਂ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਦੇ, ਬਿਮਾਰਾਂ ਅਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾਮ ਧਾਰਦੇ, ਜੋ ਭਲਾਈ ਕਰਦਾ ਫਿਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਬਾਹਰੀ ਰੂਪ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਅਕਸਰ ਸਭ ਤੋਂ ਅਪਰਾਧਕ ਅਤੇ ਘਾਤਕ ਮਨੋਰਥ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਉਸ ਸੰਘ ਦਾ ਇੱਕ ਮੂਲ ਸਿਧਾਂਤ ਸੀ ਕਿ ਲਕਸ਼ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਝੂਠ, ਚੋਰੀ, ਝੂਠੀ ਸਹੂ, ਅਤੇ ਹੱਤਿਆ ਕੇਵਲ ਮਾਫ਼ੀਯੋਗ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਵੀ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਹਿਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭੇਸ਼ਾਂ ਹੇਠ ਜੇਸੂਇਟ ਰਾਜ ਦੇ ਅਹੁਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਸਨ, ਚੜ੍ਹਦੇ-ਚੜ੍ਹਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਦੀ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਉੱਤੇ ਜਾਸੂਸੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸੇਵਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰਾਂ ਅਤੇ ਕੁਲੀਨਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਲਈ ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸਕੂਲ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ; ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੋਪਵਾਦੀ ਰਸਮਾਂ ਦੇ ਪਾਲਣ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ। ਰੋਮੀ ਉਪਾਸਨਾ ਦਾ ਸਾਰਾ ਬਾਹਰੀ ਠਾਠ-ਬਾਠ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਮਨ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਚਕਾਚੌਧ ਕਰਕੇ ਮੋਹ ਲੈਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਆਜ਼ਾਦੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਪਿਤਰਾਂ ਨੇ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਲਹੂ ਵਹਾਇਆ ਸੀ, ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਗਵਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਜੇਸੂਇਟ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਏ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ-ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਗਏ, ਉੱਥੇ ਪੋਪਵਾਦ ਦਾ ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਪਿੱਛੋਂ ਆਇਆ।”

“ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਲਈ, ਇਨਕੁਇਜ਼ੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪੋਪਈ ਬੁੱਲ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਘੋਰ ਘ੍ਰਿਣਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੈਥੋਲਿਕ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਨਿਆਯ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪੋਪਵਾਦੀ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਇਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਤਿਆਚਾਰ, ਜੋ ਦਿਨ ਦੇ ਚਾਨਣ ਨੂੰ ਵੀ ਸਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਦੇ ਗੁਪਤ ਕਾਲਕੋਠੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਏ ਗਏ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਉੱਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ—ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੀ ਸੱਚੀ ਕਲੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਉੱਚਕੁਲੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਉੱਚ-ਸ਼ਿਖਿਆਤ, ਭਗਤਿਮਈ ਅਤੇ ਸਮਰਪਿਤ ਪਾਸਟਰ, ਮਿਹਨਤੀ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ਭਗਤ ਨਾਗਰਿਕ, ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਵਿਦਵਾਨ, ਹੁਨਰਮੰਦ ਕਲਾਕਾਰ, ਨਿਪੁਣ ਸ਼ਿਲਪਕਾਰ—ਮਾਰੇ ਗਏ ਜਾਂ ਹੋਰ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵੱਲ ਭੱਜਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤੇ ਗਏ।

“ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਮ ਨੇ ਸੁਧਾਰ ਦੇ ਚਾਨਣ ਨੂੰ ਬੁਝਾਉਣ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਅੰਧਕਾਰਮਈ ਯੁੱਗਾਂ ਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਅਤੇ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਮਹਾਨ ਪੁਰਖਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਲੁਥਰ ਦੇ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਪਰਾਜਿਤ ਨਾ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾ ਤਾਂ ਰਾਜਕੁਮਾਰਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਤੋਂ ਮਿਲਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਤੋਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਦੇਸ਼, ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਮਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕੌਮਾਂ, ਇਸ ਦੇ ਗੜ੍ਹ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਇਹ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਜਿਨੀਵਾ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਨਾਸ਼ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ; ਇਹ ਉੱਤਰੀ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਆਪਣੇ ਰੇਤਲੇ ਟਾਪੂਆਂ ਉੱਤੇ ਸਥਿਤ ਹਾਲੈਂਡ ਸੀ, ਜੋ ਸਪੇਨ ਦੀ ਜ਼ਾਲਿਮ ਹਕੂਮਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੁਝ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਧਨਾਢ ਸੀ; ਇਹ ਉਜਾੜ, ਬਾਂਝ ਸਵੀਡਨ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਸੁਧਾਰ ਲਈ ਜਿੱਤਾਂ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀਆਂ।” *The Great Controversy*, 234, 235.

ਕੈਥੋਲਿਕ ਕਲੀਸਿਆ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬੁੱਤਪਰਸਤੀ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰਿਵਾਜ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਹਨ। ਲਾਓਦੀਕੀਅਨ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਨੇਤਾ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਣਗੇ, ਪਰ ਬੈਟਲ ਕ੍ਰੀਕ ਦੇ ਨੇਤਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੈਥੋਲਿਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਗੇ। ਕੈਥੋਲਿਕਵਾਦ ਦੇ ਦਰਿੰਦੇ ਦਾ ਮੂਲ ਸਰੂਪ ਧਾਰਮਿਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲੌਕਿਕ ਸੱਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ “ਪਵਿੱਤਰ ਕ੍ਰਮ” ਦੇ ਫਲ ਵੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਸਪੇਨੀ ਇਨਕਵਿਜ਼ੀਸ਼ਨ ਦੇ auto-da-fé (ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਕਰਤੱਬ) ਸਮਾਰੋਹਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਸਰਕੰਡਾ ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਤੱਤਾਂ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਰਕੰਡਾ ਉਸ ਉਪਹਾਸਕ ਰਾਜਦੰਡ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਦੇ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਤਾਜ ਪਹਿਨਾਏ ਜਾਣ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਮੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ; ਇਹ ਉਪਹਾਸ, ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਤਿਰਸਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਸਲੀਬ ਆਟੋ-ਦਾ-ਫੇ ਦੀਆਂ ਜਲੂਸ-ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹਰੀ ਸਲੀਬ (ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਕਾਲੇ ਕ੍ਰੇਪ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ) ਇਨਕਵਿਜ਼ੀਸ਼ਨ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਜੋਂ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ; ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਤਿਆਰੀ-ਜਲੂਸ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮਾਰੋਹ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ।

ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਜ਼ਬਤੀ ਤੋਂ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ (ਸੀਕਵੇਸਟਰੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰੋਸਕ੍ਰਿਪਸ਼ਨ), ਜੋ ਇਨਕੁਇਜ਼ੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇੱਕ ਆਮ ਸਜ਼ਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਲਈ ਧਨ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਸਕੇ ਅਤੇ ਕੁਰਾਹੇਪਨ ਨੂੰ ਦੰਡਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਦੀ ਸਰਵਜਨਿਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਆਟੋ-ਦਾ-ਫੇ ਦੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜਨਤਕ ਅਪਮਾਨ ਅਤੇ ਨਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਐਲਨ ਜੀ. ਵ੍ਹਾਈਟ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸ ਅਗਵਾਈ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਗਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਅੰਗਰੁਥਾੜੀ ਦੇ ਗੀਤ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਣ ਦੇ ਯਤਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਕਰੇਗੀ; ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕ੍ਰਮ ਦੀ ਆਖਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ, ਠੀਕ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਤੌਰ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਗੇ। ਇੱਕ "ਕੈਥੋਲਿਕ ਜਲੂਸ," ਸੂਰਜ ਅੱਗੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦੇ 25 ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪੁਰਖਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਚਾਰ ਪੈਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲਾ ਪੈਰਾ "ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕਥਿਤ ਲੋਕਾਂ" ਨੂੰ "ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ" ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੈਵੰਥ-ਡੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਸੇਵਕ "ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਆਕਾਸ਼ ਹੇਠ ਵੱਡੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ," "ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ" ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਰੱਖਣਗੇ।

"ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਅਹੁਦਿਆਂ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਉਹ ਰਾਹ ਅਪਣਾਉਣਗੇ ਜੋ ਨਰੋਮਿਆਹ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਰਾਹ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਨਾ ਕੇਵਲ ਆਪ ਸੱਬਤ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਤਿਰਸਕਾਰ ਕਰਨਗੇ, ਸਗੋਂ ਰਿਵਾਜ ਅਤੇ ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਮਲਬੇ ਹੇਠ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਬ ਕੇ ਹੋਰਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਗੇ। ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਆਕਾਸ਼ ਹੇਠ ਵੱਡੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੇਵਕ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਗੇ। ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਿਪਤੀਆਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਪਤੀਆਂ ਵੱਧਣਗੀਆਂ, ਇੱਕ ਬਿਪਤਾ ਦੂਜੀ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੀ ਹੋਈ; ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਰਵਾਨ ਸੱਬਤ-ਮਨਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਉਹ ਛੋਟੀ ਟੋਲੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਜਾਵੇਗੀ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਲਿਆ ਰਹੀ ਹੈ।"

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟਾਂ ਨੂੰ "ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਲੋਕ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਹ "ਵਿਵੇਕਵਾਨ ਸਬਤ-ਪਾਲਕਾਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਥੇ" ਨੂੰ "ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਦੱਸਣਗੇ।" ਅਗਲੇ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬੀਤੇ ਯੁੱਗਾਂ ਦੀ ਪੀੜਾ-ਉਤਪੀੜਨਾ ਦੁਹਰਾਈ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਿਛਲਾ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਵਿਵੇਕਵਾਨ ਸਬਤ-ਪਾਲਕ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ।

"ਸ਼ੈਤਾਨ ਇਸ ਝੂਠ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਬੰਦੀ ਬਣਾ ਲਵੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਝੂਠੇ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਗਲਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਯਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੁਕੇਗਾ। ਧਾਰਮਿਕ ਜੋਸ਼

ਦੀ ਉੱਤਰ ਹੇਠ, ਉਸ ਦੀ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹਿ-ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਕੂਰ ਯਾਤਨਾਵਾਂ ਘੜੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਦੁੱਖ ਢਾਏ ਹਨ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕਰਿੰਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹੀ ਆਤਮਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਭੂਤਕਾਲ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਸਾਡੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

“ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਅੰਜ਼ਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਲਈ ਹੈ; ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਗੁਪਤ ਕੋਣਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਹ ਠਾਣ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜੇ-ਕਿਹੜੇ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਧਰਮ ਦੇ ਮਹਾਨ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਮਾਪਦੰਡ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਪਦੰਡ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਮਾਲਕ ਦੀ ਆਤਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇਵੇਗਾ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਕਾਬੂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਘ੍ਰਿਣਾ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਵਰਤਾਓ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹਨ। ਉਹ ਉਸੇ ਧਾਰਮਿਕ ਉਮੰਗ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਣਗੇ ਜਿਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੀ ਭੀੜ ਨੂੰ ਉਕਸਾਇਆ ਸੀ; ਕਲੀਸੀਆ ਅਤੇ ਰਾਜ ਉਸੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸੁਰਮੇਲ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।”

“ਅੱਜ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਉੱਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਹੀ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਲਈ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਸਦੀਵੀ ਵਾਚਾ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ, ਜਿਵੇਂ ਤਦ ਸੀ, ਅਹੰਕਾਰ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਧਰਮਦ੍ਰੋਹ ਹੀ ਇਸ ਦਾ ਪਰਿਣਾਮ ਹਨ। ਉਸ ਦੀ ਅਸਲ ਹਾਲਤ ਮੂਸਾ ਦੇ ਗੀਤ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ: ‘ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਦਾਗ਼ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਦਾਗ਼ ਨਹੀਂ; ਉਹ ਇਕ ਟੇਢੀ ਅਤੇ ਵਿਗੜੀ ਹੋਈ ਪੀੜ੍ਹੀ ਹਨ। ਹੇ ਮੁਰਖ ਅਤੇ ਅਥਿਬੇਕੀ ਲੋਕੋ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਬਦਲਾ ਚੁਕਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਉਹ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ? ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ?’” Review and Herald, March 18, 1884.

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਇਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਕ ਅਜਿਹੇ ਅਨੇਕ ਅੰਸ਼ ਹਨ ਜੋ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ “ਅੱਜ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ” ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਮਸੀਹੀ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਕਲੀਸੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਮੁੜ ਮੁੜ ਯਹੂਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਦੱਸਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅੰਸ਼ ਹੀ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਚਰਚ ਨੂੰ ਸਿਸਟਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਉੱਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਯੋਗ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਰਿਆ-ਕਲਾਪ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਉਹ ਵਸਤੂਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਟਲ ਕ੍ਰੀਕ ਦੇ ਉਹ ਆਗੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਜੇ ਬਦਲ ਕੇ ਕੈਥੋਲਿਕਤਾ ਦੀ ਇਕ ਪਵਿੱਤਰ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਮਲਾ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਉੱਤੇ ਕੀਤੇ ਹਮਲੇ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਲਨ ਵ੍ਹਾਈਟ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜੇ ਜਾਣ ਲਈ ਦੂਜਾ ਗਵਾਹ ਹੈ।

ਲਾਓਡੀਸੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਤੀਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। ਤੀਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਪੇਰਗਾਮੇਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਕਰਦੀ ਹੈ। 1919 ਵਿੱਚ W. W. Prescott ਦੀ ਕਿਤਾਬ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ The Doctrine of Christ ਸੀ, ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 1956 ਵਿੱਚ Questions on Doctrine ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੱਕ, ਇੱਕ ਅੰਤਰਾਲੀ ਬਦਲਾਅ ਦਾ ਯੁੱਗ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਇੱਕ ਅਲਫ਼ਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਓਮੇਗਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ W. W. Prescott ਵੱਲੋਂ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਗੋਤ ਦੇ ਸਿੰਘ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ, ਮਸੀਹ ਬਾਰੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀ ਸੀ। Prescott ਦੀ ਕਿਤਾਬ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਯਥਾਰਥ ਰੂਪ ਵਿੱਚ The Doctrine of Christ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਨੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਉਹ ਖਾਲੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਛੱਡੀ ਜਿਸ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੀ ਆਖਰੀ ਕਿਤਾਬ ਪਵਿੱਤ੍ਰੀਕਰਨ ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ, ਉਸ ਦੇ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਦਇਆ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ

ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਨੂੰ ਨਾ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ਦਾ ਵੀ ਭੰਡਾਰੀ ਹੋਣਾ ਸੀ। 1919 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਕਿਤਾਬ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈ ਜਿਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਬਚਨ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਓਡੀਸੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਤੀਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਕਿਤਾਬ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

“ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦਿਲ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਰਹੋਗੇ, ਅਤੇ ਅਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਛੱਡੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਤਾਂ ਤੇਬਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਕਰਾਰ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕਤਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸੇ ਮੈਦਾਨ ਉੱਤੇ ਵਾਰੰਵਾਰ ਲਿਆਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਤੁਸੀਂ ਲਗਾਤਾਰ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਹੀਣ ਰਹੋਗੇ, ਅਤੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਧਰਮਿਕਤਾ ਅਤੇ ਧਰਮਿਕਤਾ ਨੂੰ ਪਾਪ ਕਰੋਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭਰਮ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਣਗੇ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘੇਰ ਲੈਣਗੇ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਨੇਤਾ ਬਦਲ ਲਵੋਗੇ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹੋ।” *Review and Herald*, December 16, 1890.

ਪਰਗਾਮੁਸ, ਤੀਜੀ ਕਲੀਸੀਆ, ਥਿਆਤੀਰਾ ਵੱਲ ਲੈ ਗਈ, ਅਰਥਾਤ ਪਾਪਾਈ ਕਲੀਸੀਆ, ਜੋ ਚੌਥੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ 25 ਮਨੁੱਖ ਥਿਆਤੀਰਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਅੱਗੇ ਨਿਵਦੇ ਹਨ।

“ਆਰੰਭਕ ਉਪਨਿਵੇਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਉਹ ਨਿਯਮ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇਵਲ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਵੋਟ ਪਾਉਣ ਜਾਂ ਨਾਗਰਿਕ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਅਹੁਦਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਸੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਹੀ ਘਾਤਕ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਿਆ। ਇਹ ਉਪਾਇ ਰਾਜ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੇ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਨਿਕਲਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਮਤਾਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਲਈ ਧਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ, ਜੋ ਸਿਰਫ ਸੰਸਾਰੀ ਨੀਤੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸਨ, ਦਿਲ ਦੇ ਬਦਲਾਅ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਪਰਿਵਰਤਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ; ਅਤੇ ਸੇਵਕਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜੇਹੇ ਲੋਕ ਸਨ ਜੋ ਨਾ ਸਿਰਫ ਸਿਧਾਂਤਕ ਗਲਤੀਆਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਨਵੀਂ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਵੀ ਅਗਿਆਨ ਸਨ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਫਿਰ ਉਹ ਬੁਰੇ ਨਤੀਜੇ ਸਾਬਤ ਹੋਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਕੌਂਸਟੈਂਟਾਈਨ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੱਜ ਤੱਕ ਬਾਰੰਬਾਰ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ—ਅਰਥਾਤ ਰਾਜ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਲਈ ਸੰਸਾਰੀ ਸੱਤਾ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ: ‘ਮੇਰਾ ਰਾਜ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।’ ਯੂਹੰਨਾ 18:36। ਕਲੀਸੀਆ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦਾ ਮਿਲਾਪ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਪੱਧਰ ਦਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਦਕਿ ਉਹ ਉਪਰਲੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਦਿੱਸੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੇਵਲ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ।” *The Great Controversy*, 297.

“ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਰਾਜ ਨਾਲ ਸੰਯੋਗ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਕਿੰਨੀ ਹੀ ਅਲਪ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਦੋਂਕਿ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਦਿਸ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੇਵਲ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ।” 18 ਮਈ, 1977 ਨੂੰ, ਬਰਟ ਬੀ. ਬੀਚ (ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਨਾਰਦਰਨ ਯੂਰਪ-ਵੈਸਟ ਅਫ਼ਰੀਕਾ ਡਿਵਿਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਅਤੇ ਅੰਤਰ-ਕਲੀਸੀਆ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ) ਨੇ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮੂਹਕ ਦਰਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ, ਪੇਪ ਪੌਲ ਛੇਵੀਂ ਨੂੰ ਸੋਨੇ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਤਮਗਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਵਰਲਡ ਕਨਫ਼ੈਰੈਂਸ ਨਲ ਫੈਮਿਲੀਜ਼ ਦੇ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੇ ਸੰਮੇਲਨ ਦੀ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ *Adventist Review* (11 ਅਗਸਤ, 1977) ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ *Religious News Service* ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰਕ SDA ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਕਿਸੇ ਪੌਪਿਸ਼ਟ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।

“ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਪ ਉਚਾਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਘਟਾਉਂਦੇ ਜਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜੋੜਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਨ ‘ਮੈਂ ਹਾਂ’ ਨੇ ਨਿਰਣੈ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾ ਮਾਪਦੰਡ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ

ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਹਰ ਘਰ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਕਲੀਸਿਆ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਫੜੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਰੋਮ ਤੋਂ ਅਸਮਝੌਤਾਪੂਰਵਕ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਇਕ ਸਮੇਂ ਇਸ ਮਹਾਨ ਧਰਮ-ਤਿਆਗ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਤੋਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਰੋਮ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨਾਲ ਮੇਲ-ਮਿਲਾਪ ਦੇ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਹਨ। ਰੋਮ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ। ਉਸ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਰੱਤਾ ਭਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਖਾਈ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਸਾਰੀ ਅੱਗ ਵਧਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਅੱਜ ਦੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸੱਚ ਦੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਿਛੇ ਹਟ ਕਰਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਦੂਰੀ ਘੱਟ ਕਰਦੀ ਹੈ।”

“ਲੂਥਰ, ਕੈਨਮਰ, ਰਿਡਲੀ, ਹੂਪਰ ਅਤੇ ਉਹ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼, ਜੋ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ, ਉਹੀ ਅਸਲ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਹਨ। ਉਹ ਸੱਚ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਪਹਿਰੇਦਾਰਾਂ ਵਾਂਗ ਖੜੇ ਰਹੇ, ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਰੋਮਨਵਾਦ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਭੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਤੋਂ ਓਨਾ ਹੀ ਦੂਰ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਤੋਂ ਹੈ। ਸੱਚ ਦੇ ਅਜੇਹੇ ਹਿਮਾਇਤੀ ‘ਪਾਪ ਦੇ ਮਨੁੱਖ’ ਨਾਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪਹਿਲਿਆਂ ਯੁਗਾਂ ਵਿੱਚ ਧਰਮੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰੋਮ ਨਾਲ ਸਾਂਝ ਪਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ; ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਭ੍ਰਮ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਸੰਪੱਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਜੋਖਿਮ ‘ਤੇ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਤਥਾਪਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਵੱਖਰਤਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦਾ ਸਾਹਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਸੱਚ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਧਨ-ਦੌਲਤ, ਮਾਣ-ਸਨਮਾਨ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜੀਵਨ ਆਪ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਿਯ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਸਹਿ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸੱਚ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਝੂਠੀ ਕਪਟ-ਤਰਕਨਾ ਦੇ ਢੇਰ ਹੇਠ ਦੱਬਿਆ ਜਾਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੱਚ ਦਾ ਝੰਡਾ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ, ਨਿਡਰਤਾ ਨਾਲ ਉਸ ਗੱਲ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਲੱਗਨਭਰੀ ਖੋਜ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਕਠੋਰ ਮੌਤਾਂ ਮਰੇ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਹ ਅਜ਼ਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖਰੀਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬੁਰਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅੱਗੇ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਕੀ ਅਸੀਂ ਇਹ ਮਹਿੰਗੇ ਮੁੱਲ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਛੱਡ ਦੇਈਏ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰੀਏ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਰੋਮੀ ਜੁਏ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਦ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦੇਈਏ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਧਾਰਮਿਕ ਆਜ਼ਾਦੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਅੰਤਰਾਤਮਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਤਨ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇਈਏ?”

“ਲੂਥਰ ਦੀ ਉਹ ਆਵਾਜ਼, ਜੋ ਪਹਾੜਾਂ ਅਤੇ ਘਾਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਭੂਚਾਲ ਵਾਂਗ ਯੂਰਪ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਯਿਸੂ ਦੇ ਉੱਚਕੋਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਆਈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਲੱਕੜਾਂ ਦੇ ਢੇਰਾਂ ਨਾਲ, ਨਾ ਯਾਤਨਾਵਾਂ ਨਾਲ, ਨਾ ਕੈਦਖਾਨਿਆਂ ਨਾਲ, ਨਾ ਮੌਤ ਨਾਲ ਚੁੱਪ ਕਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਿਆ; ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀ ਉਸ ਉੱਚਕੋਟੀ ਦੀ ਸੈਨਾ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਰੋਮੀ ਸੱਤਾ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਉਹ ਕੁਕਰਮ ਦਾ ਭੇਦ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੌਲਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪੇਪਤੰਤਰ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਚ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਫੇਰ ਲਏ ਹਨ, ਉਹ ਉਸ ਦੀਆਂ ਭ੍ਰਮਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ-ਗ੍ਰਹਿ, ਪਾਪਾਈ ਕਾਲਜ, ਸੰਨਿਆਸਿਨੀਆਂ ਦੇ ਮਠ, ਅਤੇ ਮਠਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਧ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸੰਸਾਰ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਛਾਣ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਗੁਆ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਰੋਮੀ ਸੱਤਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਦੂਰੀ ਘਟਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੱਚ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਫੇਰ ਲਏ ਹਨ; ਉਹ ਉਸ ਜੋਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਨਿਛੁਕ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰਸਤੇ ਉੱਤੇ ਡਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਤਿਰਸਕਾਰ ਨਾਲ ਉਲੇਖ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰੋਮੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਜੋੜਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਓਰੋਂ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਿਰਦਈ ਅਤਿਆਚਾਰ ਦਾ ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਅਜੇਹੇ ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਦੀ ਪੂਰੀ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਤਾੜਨਾ ਸਹਿਣਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, 'ਅਜਗਰ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਉੱਤੇ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਯੁੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।'"

"ਪੋਪਵਾਦ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਉ ਦਾ ਧਰਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਉਸ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਦਾ ਧਰਮ ਚਾਹੀਦਾ ਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਧਰਮ, ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਯੁਕਤਿ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਦਿਵਯ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦੇਹਿਕ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਧਰਮੀਪਣ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡ, ਦਸ ਹੁਕਮਾਂ, ਤੋਂ ਅਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮਾਰਗਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਝੂਠੇ ਮਾਰਗਾਂ ਵਿੱਚ, ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀਆਂ ਰਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪੋਪ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਤਮ-ਨਿਰਭਰ ਅਤੇ ਆਤਮ-ਫੁਲੇ ਹੋਏ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮ ਦਾ ਉਹੀ ਰੂਪ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਤਮਿਕਤਾ ਅਤੇ ਆਤਮ-ਇਨਕਾਰ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮੰਗ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਵਿੱਤਰ ਮਨੁੱਖੀ ਬੁੱਧੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੋਪਵਾਦ ਨਾਲ ਘ੍ਰਿਣਾ ਕਰਨ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਉਸ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮਾਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਪੂਰਵਕ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ, ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਸਮਝਦਾਰ ਗਿਆਨ ਸਮੇਤ, ਨਾ ਲੱਭਣ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮਾਰਗਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਭ੍ਰਮਾਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ, ਝੂਠ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਹਨ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਅਤਾਰਕਿਕ, ਸਭ ਤੋਂ ਅਸੰਗਤ ਝੂਠ ਉਹਨਾਂ ਅੱਗੇ ਸੱਚ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ।"

"ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਧੋਖੇ ਦੀ ਸਰਵੋਤਮ ਕਲਾ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਮਹਾਨ ਬੌਧਿਕ ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਇੱਕ ਯੁੱਗ ਰੋਮਨਵਾਦ ਲਈ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਮਹਾਨ ਬੌਧਿਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਯੁੱਗ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲਈ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਮਨ ਆਪਣੀ ਹੀ ਉਤਕ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਰੋਮ ਅਭ੍ਰੰਤਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਉਸੇ ਹੀ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਹੋਰ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰਵਗ੍ਰਹਿ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਘੇਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧੋਖਾ ਖਾਣ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ।"

"ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਰਵੱਈਆ ਨਿਰੁਤਸਾਹਜਨਕ ਹੈ, ਤਥਾਪਿ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਜਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਨਿਸ਼ਠਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖੇਗੀ, ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਹੀ, ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏਗੀ, ਜੋ ਮਾਪਦੰਡ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਧਾਰੇ ਰੱਖੇਗੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ।" ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਧ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਨੀਂਹ ਬਣਾਉਣਗੇ।

"ਅਜੇਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਸੈਨਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਰਹੇ ਹਨ, ਦਾਉਦ ਦੀ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ,—'ਹੇ ਯਹੋਵਾਹ, ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੇਰੀ ਬਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਨਿਰਰਥਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।' ਅਸੀਂ ਅਜੇਹੇ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਉੱਤੇ ਲਗਭਗ ਸਰਬਵਿਆਪੀ ਤੌਰ ਤੇ ਤਿਰਸਕਾਰ ਢੇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕਠੋਰ ਪਰਖ ਹੋਵੇਗੀ; ਪਰ ਕੀ ਉਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਲਈ ਆਪਣਾ ਆਦਰ ਇਸ ਲਈ ਗੁਆ ਬੈਠਣਗੇ ਕਿ ਹੋਰ ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ? ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ, ਦਾਉਦ ਵਾਂਗ, ਜਿੰਨਾ ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਤਿਆਗਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਅਨਾਦਰ ਅਤੇ ਤਿਰਸਕਾਰ ਢੇਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਤਨਾ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨ।" Signs of the Times,

February 19, 1894.

ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਸੈਵੰਥ-ਡੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਆਗੂ ਦੁਆਰਾ ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਸੇਨੇ ਦਾ ਤਮਗਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, 1975 ਵਿੱਚ, ਸੈਵੰਥ-ਡੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ; EEOC v. Pacific Press Publishing Association (Case No. C-74-2025 CBR in the U.S. District Court for the Northern District of California), ਜਿਸ ਵਿੱਚ Equal Employment Opportunity Commission ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ-ਗ੍ਰਹਿ ਉੱਤੇ ਦੋ ਮਹਿਲਾ ਕਰਮਚਾਰਣਾਂ—Merikay Silver (ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਸੰਪਾਦਕਾ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡ ਚੁੱਕੀ ਸੀ) ਅਤੇ Lorna Tobler—ਦੀ ਓਰੋ ਮਾਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿ ਵੇਤਨ ਅਤੇ ਲਾਭਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿੰਗ-ਆਧਾਰਿਤ ਭੇਦਭਾਵ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਲੀਸੀਆ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਰਵਾਇਤਾਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਅੰਸ਼ਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਛੂਟਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਬਣਤਰ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ।

6 ਫ਼ਰਵਰੀ, 1976 ਦੀ ਮਿਤੀ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸ਼ਪਥਬੱਧ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ (ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਬਚਾਅ-ਸੰਬੰਧੀ ਲਿਖਤੀ ਨਿਵੇਦਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ), ਨੀਲ ਸੀ. ਵਿਲਸਨ (ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਨਾਰਥ ਅਮਰੀਕਨ ਡਿਵਿਜ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 1979–1990 ਤੱਕ ਜਨਰਲ ਕਾਨਫ਼ਰੰਸ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਰਹੇ) ਨੇ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਸੰਬੰਧੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਬਾਰੇ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਬਿਆਨ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਰਗੀ “ਹਾਇਰਾਰਕੀ” ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਕਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਰਣਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤਰਕ ਕਰਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਪੂਰਾ ਉਧਰਣ ਇਹ ਹੈ: “ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸੈਵੰਥ-ਡੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਸਾ ਦੌਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਸ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ-ਵਿਰੋਧੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਪਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ‘ਹਾਇਰਾਰਕੀ’ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਤਿਰਸਕਾਰਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਰੂਪ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆਈ ਸ਼ਾਸਨ-ਵਿਉਂਤ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਲੀਸੀਆ ਵੱਲੋਂ ਉਹ ਰਵੱਈਆ ਇਸ ਸਦੀ ਦੇ ਆਰੰਭਿਕ ਭਾਗ ਅਤੇ ਪਿਛਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਉਤਰਾਰਧ ਵਿੱਚ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤ ਪੱਧਰ ‘ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਪਾਪਾਈ-ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੈਵੰਥ-ਡੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ, ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਕੁਝ ਦੇ ਢੇਰ ਉੱਤੇ ਮੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।”

ਇਹ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਆਖਿਆ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਟਾਅ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ “ਦਰਿੰਦਾ” ਜਾਂ ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੇ ਆਲੋਚਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਧੁਨਿਕ ਏਕਤਾ-ਅੰਦੋਲਨ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਬਚਾਵਾਂ ਨਾਲ ਤਾਲਮੇਲ ਬਿਠਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਕੈਥੋਲਿਕ-ਵਿਰੋਧੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ ਦਿਖਾਉਣ ਜਾਂ ਤਿਆਗਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਵਿਲਸਨ ਨੇ, 1985 ਵਿੱਚ, ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਡਿਵਿਜ਼ਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨਾਂ ਨੂੰ “ਕਾਰਡਿਨਲ” ਵਜੋਂ ਸੰਬੋਧਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “... ਦੂਰ ਪੂਰਬ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ‘ਕਾਰਡਿਨਲ’ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਅਫ਼ਰੀਕਾ ਤੋਂ ਦੋ ‘ਕਾਰਡਿਨਲ’ ਹੋਣ।”

ਭੈਣ ਵਾਈਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹੀ ਇੱਕ ਪਤਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਕਲੀਸੀਆ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਪਾਪਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਦੂਰੀ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੀਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਾ ਸਮਝੌਤਾ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਅੱਠ ਵਿੱਚ ਤੱਮੂਜ਼ ਲਈ ਹੋਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਪਰਗਮੁਸ ਦੇ ਸਮਝੌਤੇ ਰਾਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। 1863 ਤੋਂ 1888 ਤੱਕ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਇਫ਼ਸੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਐਸੀ ਕਲੀਸੀਆ ਜੋ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਆ ਬੈਠੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਆਇ “ਸੱਤ ਸਮੇਂ” ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1863 ਵਿੱਚ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

1888 ਤੋਂ 1919 ਤੱਕ, ਸਮੁਰਨਾ ਅਤੇ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦੇ ਗੁਪਤ ਕੋਠਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਦੂਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਭੈਣ ਵਾਈਟ ਨੂੰ 1915 ਵਿੱਚ ਵਿਸਰਾਮ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਚਾਰ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਦੇ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਅਵਸ਼ਕ ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਤਰੱਕੀਸ਼ੀਲ ਬਗ਼ਾਵਤ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇੱਕ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਲੋਕ ਕਿਵੇਂ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ “ਨਿਸ਼ਿਧ”

ਕਰ ਸਕੇ, ਜਾਂ ਉਹ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਚਾਰਿਤ ਕਰ ਸਕੇ। ਯਹੂਦਾ “ਅਫ਼ਰਾਈਮ ਦੇ ਮਤਵਾਲਿਆਂ” ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ “ਇਸ ਲੋਕ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ,” ਅਤੇ ਜੋ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਨਹੇਦ੍ਰਿਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਧੀਰਜ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਕਿੰਨੇ ਕੌੜੇ ਬਚਨ ਬੋਲੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿੰਨੀ ਨਿੰਦਾ ਉਚਾਰੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਨੇਕਾਂ ਨੇ ਹੋਰ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਪਾਪੀ ਸਮਝਿਆ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ। ਜਿਹੜੇ ਹੋਰ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੱਥ ਹੇਠ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਮਾਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੇਵਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੀ ਚਾਨਣ ਹੋਵੇ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਮੌਕੇ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉਹ ਚਾਨਣ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਸਾਡੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਕੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਧ ਦਰ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਅੱਗੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਹੋਰ ਉੱਤਮ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ। ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਚਾਨਣ ਦਾ ਘਮੰਡ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਤੁਰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮਸੀਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਨਿਆਂ ਦੇ ਦਿਨ ਸੂਰ ਅਤੇ ਸੈਦਾ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸਹਿਣਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਹੇ ਕਫ਼ਰਨਹੂਮ [ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਚਾਨਣ ਮਿਲਿਆ ਹੈ], ਜੋ ਆਕਾਸ਼ ਤੱਕ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ [ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ], ਤੂੰ ਅਪੋਲੋਕ ਤੱਕ ਡਾਹ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਰਤੱਬ ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜੇ ਉਹ ਸਦੂਮ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਤੱਕ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਨਿਆਂ ਦੇ ਦਿਨ ਸਦੂਮ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸਹਿਣਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ।’ ਉਸ ਸਮੇਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘ਹੇ ਪਿਤਾ, ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਗਿਆਨੀਆਂ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰਾਂ ਤੋਂ [ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮਾਣਨਾ ਵਿੱਚ] ਲੁਕਾਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਲਕਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ।”

“ਅਤੇ ਹੁਣ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਯਹੋਵਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਸੁਣਿਆ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦਿੱਤਾ; ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਤੁਸੀਂ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਉਸ ਥਾਂ ਨਾਲ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਉਹੀ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਸ਼ੀਲੋਹ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਿਗਾਹ ਅੱਗੋਂ ਕੱਢ ਦਿਆਂਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਅਰਥਾਤ ਇਫ਼ਰਾਈਮ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੰਤਾਨ ਨੂੰ, ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।”

“ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਸੰਸਾਰੀ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਉੱਤੇ ਇਕਾਗ੍ਰ ਨਿਗਾਹ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਹਰ ਸੰਭਵ ਉਪਾਇ ਨਾਲ ਨਾਸ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਆਈਆਂ ਹਨ, ਤਥਾਪਿ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਤਾੜਨਾਂ, ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਅਤੇ ਸਲਾਹਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।”

“ਹੁਣ ਇਹ ਸੁਣੋ, ਹੇ ਮੁਰਖ ਅਤੇ ਅਬੁੱਝ ਲੋਕੋ; ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅੱਖਾਂ ਹਨ, ਪਰ ਵੇਖਦੇ ਨਹੀਂ; ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੰਨ ਹਨ, ਪਰ ਸੁਣਦੇ ਨਹੀਂ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਡਰਦੇ, ਯਹੋਵਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਅੱਗੇ ਕੰਬੋਗੇ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਲਈ ਰੇਤ ਨੂੰ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੱਦ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਲੰਘ ਨਾ ਸਕੇ? ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਉੱਥਲ-ਪੁੱਥਲ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋਣ, ਤਦ ਵੀ ਉਹ ਹਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ; ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਗੱਜਦੀਆਂ ਹੋਣ, ਤਦ ਵੀ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਲੰਘ ਸਕਦੀਆਂ। ਪਰ ਇਸ ਲੋਕ ਦਾ ਦਿਲ ਫਿਰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਬਾਗ਼ੀ ਹੈ; ਉਹ ਮੁੜ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਆਓ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਯਹੋਵਾਹ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੈ ਮੰਨੀਏ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ ਮੀਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲਾ ਵੀ ਅਤੇ ਪਿੱਛਲਾ ਵੀ: ਉਹ ਕਟਾਈ ਦੇ ਨਿਯਤ ਹਫ਼ਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਬਚੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਨੇ ਚੰਗੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਰੋਕ ਲਈਆਂ ਹਨ।... ਉਹ ਨਿਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਅਨਾਥ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨਿਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਫਲਦੇ-ਫੂਲਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਹੱਕ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਕੀ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ

ਲਈ ਸਜਾ ਨਾ ਦੇਵਾਂ? ਯਹੋਵਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ; ਕੀ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਐਸੀ ਕੌਮ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਨਾ ਲਵੇਗੀ?"

"ਕੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ, 'ਤੂੰ ਇਸ ਲੋਕ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਾ ਕਰ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪੁਕਾਰ ਜਾਂ ਬੇਨਤੀ ਉਠਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬਿਨੈ ਕਰ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਂਗਾ'? 'ਇਸ ਲਈ ਵਰਖਾਂ ਰੋਕ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਿੱਛਲੀ ਵਰਖਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ.... ਕੀ ਤੂੰ ਹੁਣ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕਹੇਂਗਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ, ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਜੁਆਨੀ ਦਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਹੈਂ?" Review and Herald, August 1, 1893.